

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (deseto vijeće)

7. ožujka 2018.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – Poništenje identifikacije u pogledu PDV-a – Obveza isplate PDV-a naplaćenog u razdoblju tijekom kojeg je identifikacija u pogledu PDV-a poništena – Nepriznavanje prava na odbitak PDV-a u vezi sa stjecanjima ostvarenima tijekom tog razdoblja”

U predmetu C-159/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputila Curtea de Apel Constanța (Žalbeni sud u Constanți, Rumunjska), odlukom od 10. ožujka 2017., koju je Sud zaprimio 29. ožujka 2017., u postupku

Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius

protiv

Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații,

A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: E. Levits (izvjestitelj), predsjednik, A. Borg Barthet i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: H. Saugmandsgaard Øe,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za rumunjsku vladu, R.-H. Radu kao i C.-M. Florescu i E. Gane, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, R. Lyal i G.-D. Balan, u svojstvu agenata,

odluživši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 167. do 169., članka 179., članka 213. stavka 1., članka 214. stavka 1. točke (a) i članka 273. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str.

1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.), kako je, u vezi s pravilima o izdavanju računa, izmijenjena Direktivom Vijeća 2010/45/EU od 13. srpnja 2010. (SL 2010., L 189, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 335.; u daljnjem tekstu: Direktiva 2006/112).

2. Zahtjev je upućen u okviru spora između, s jedne strane, Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius (društvo s jednim članom Dobre M. Marius, u daljnjem tekstu: Dobre) i, s druge strane, Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați – Serviciul Soluționare Contestații (Ministarstvo javnih financija – Nacionalna agencija za poreznu upravu – Opća uprava za javne financije u Galați – Služba za rješavanje prigovora) i Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța (Nacionalna agencija za poreznu upravu – Opća uprava za javne financije u Galați – lokalna uprava javnih financija u Constanți – služba br. 2 poreznog nadzora fizičkih osoba u Constanți) (u daljnjem tekstu zajedno: porezna uprava), u vezi s pravom na odbitak poreza na dodanu vrijednost (PDV) koji se odnosi na stjecanja Dobrea tijekom razdoblja u kojem je njegova identifikacija u pogledu PDV-a bila poništena.

Pravni okvir

Direktiva 2006/112

3. Članak 167. Direktive 2006/112 određuje:

„Pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastaje obveza obračuna poreza koji se može odbiti.”

4. Članak 168. te direktive, u okviru glave X. pod naslovom „Odbici”, glasi:

„Ako se roba i usluge koriste u svrhu oporezovanih transakcija poreznog obveznika, porezni obveznik ima pravo, u državi članici u kojoj provodi predmetne transakcije, odbiti sljedeće od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) PDV koji se mora platiti ili koji je plaćen u toj državi članici za isporuku robe ili usluga koje je za njega izvršio ili će ih izvršiti drugi porezni obveznik;

[...]”

5. U skladu s člankom 178. točkom (a) navedene direktive, da bi ostvario pravo na odbitak, vezano uz isporuku robe i usluga, porezni obveznik među ostalim mora ispuniti sljedeći uvjet:

„[...] mora imati račun izdan u skladu s odredbama odjeljcima 3. do 6. poglavlja 3. glave XI.”

6. U skladu s člankom 179. prvim stavkom iste direktive:

„Porezni obveznik može provesti odbitak tako da od ukupnog iznosa PDV-a koji duguje za dano porezno razdoblje oduzme ukupni iznos PDV-a za isto razdoblje za koji ima pravo odbitka te ga koristi sukladno članku 178.”

7. Članak 213. stavak 1. Direktive 2006/112 glasi:

„Svaki porezni obveznik obavezan je prijaviti početak, promjenu ili prestanak svoje djelatnosti kao poreznog obveznika.

[...]"

8 U članku 214. te direktive pojašnjava se:

„1. Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale identifikaciju sljedećih osoba putem jedinstvenog broja:

(a) svakog poreznog obveznika, osim onih iz članka 9. stavka 2. koji na svojem području isporučuju robu i usluge vezano uz koje je moguć odbitak PDV-a, osim isporuke robe i usluga vezano uz koje PDV može platiti isključivo kupac ili osoba kojoj su roba i usluge namijenjene sukladno člancima 194. do 197. i članku 199.;

[...]"

9 U skladu s člankom 250. stavkom 1. navedene direktive:

„Svaki porezni obveznik dužan je podnijeti prijavu PDV-a, u kojoj se navode svi podaci koji su potrebni za izračun poreza za koji je nastala obveza obračuna i odbitaka, te ukoliko je to potrebno za utvrđivanje osnovice za razrez, ukupna vrijednost transakcija koje se odnose na takav porez i odbitke, te vrijednost svake izuzete transakcije.”

10 Članak 252. iste direktive pojašnjava:

„1. Prijava PDV-a podnosi se do roka koji određuju države članice. Taj rok ne smije biti dulji od dva mjeseca nakon završetka svakog poreznog razdoblja.

2. Porezno razdoblje određuje svaka država članica kao jedan mjesec, dva mjeseca ili tri mjeseca.

Međutim, države članice mogu odrediti različita porezna razdoblja, pod uvjetom da ta razdoblja ne premašuju godinu dana.”

11 Članak 273. Direktive 2006/112 glasi kako slijedi:

„Države članice mogu propisati i druge obveze koje smatraju potrebnima da bi osigurale pravilnu naplatu PDV-a, te da bi spriježile utaju, uz poštovanje jednakog postupanja s domaćim transakcijama i transakcijama koje obavljaju porezni obveznici između država članica, te pod uvjetom da te obveze u trgovini između država članica ne uzrokuju formalnosti povezane s prelaskom preko granice.

[...]"

Rumunjsko pravo

12 U skladu s člankom 11. stavkom 1.c Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (Zakon br. 571/2003 o Poreznom zakoniku) (*Monitorul Oficial al României*, br. 927 od 23. prosinca 2003.):

„Porezni obveznici, osobe s poslovnim nastanom u Rumunjskoj, čija je identifikacija u pogledu PDV-a poništena u skladu s člankom 153. stavkom 9. točkom (b) do (e) i (h) nemaju, u predmetnom razdoblju, pravo na odbitak PDV-a za ostvarena stjecanja, ali su, u skladu s odredbama glave VI., odgovorni za plaćanje PDV-a koji se odnosi na oporezive transakcije izvršene tijekom tog razdoblja. Za stjecanje robe i/ili usluga ostvareno tijekom razdoblja u kojem dotična osoba nema valjani PDV broj, za transakcije koje će se izvršiti nakon datuma identifikacije u pogledu PDV-a i koje daju pravo na odbitak u skladu s glavom VI., odgovarajućim se porez

prilagođava u korist poreznog obveznika, upisom u prvu poreznu prijavu iz članka 156.b koju porezni obveznik podnese nakon identifikacije u pogledu PDV-a ili, ovisno o slučaju, u kasniju izjavu:

- (a) na uskladištenu robu i usluge koje nisu uporabljene u trenutku identifikacije, utvrđene na temelju inventara;
- (b) na materijalnu imovinu društva, uključujući i kapitalna dobra, za koju razdoblje za prilagodbu odbitaka nije isteklo te materijalnu imovinu društva koja se stječe, utvrđenu na temelju inventara, čiji je nositelj dotična osoba u trenutku identifikacije. U slučaju materijalne imovine osim kapitalnih dobara, porez na vrijednosti koje u trenutku identifikacije još nisu amortizirane prilagođava se. Članak 149. primjenjuje se na kapitalna dobra;
- (c) na stjecanje buduće robe i usluga, odnosno onih za koje je obveza obračuna poreza u skladu s člankom 134.b stavkom 2. točaka (a) i (b) nastala prije datuma identifikacije i u vezi s kojom do nastanka oporezivog događaja, odnosno isporuke robe ili usluga, dolazi nakon tog datuma.”

13 Članak 153. stavak 9. točka (d) tog zakona pojašnjava:

„[n]adležna porezna tijela poništavaju identifikaciju osobe u pogledu PDV-a u skladu s ovim člankom:

[...]

(d) ako tijekom jednog kalendarskog polugodišta ta osoba nije podnijela nikakve prijave PDV-a iz članka 156.b, ali se ne nalazi u situaciji iz točke (a) ili točke (b), od prvog dana drugog mjeseca nakon kalendarskog polugodišta u tijeku. Te se odredbe primjenjuju isključivo na osobe čije je porezno razdoblje mjesec ili tromjesečje. Od datuma izjave za srpanj 2012., u slučaju osoba čije je porezno razdoblje kalendarski mjesec, ili od izjave za treće tromjesečje u 2012., u slučaju poreznih obveznika čije je porezno razdoblje kalendarsko tromjesečje, nadležna porezna tijela poništavaju identifikaciju osobe u pogledu PDV-a ako za šest uzastopnih mjeseci nije podnijela nikakvu poreznu prijavu iz članka 156.b, u slučaju osoba čije je porezno razdoblje kalendarski mjesec, odnosno dva uzastopna kalendarska tromjesečja, u slučaju poreznih obveznika čije je porezno razdoblje kalendarsko tromjesečje, ali se ne nalaze u situaciji iz točke (a) ili točke (b), počevši od prvog dana mjeseca nakon onoga u kojemu je istekao rok za podnošenje šeste izjave, u prvom slučaju, i od prvog dana mjeseca nakon onoga u kojemu je istekao rok za podnošenje druge izjave, u drugom slučaju”.

14 Članak 153. stavak 9.a navedenog zakona propisuje:

„Postupak za poništenje identifikacije u pogledu PDV-a određuje se postupovnim pravilima koja su na snazi. Nakon poništenja identifikacije u pogledu PDV-a izvršenog u skladu sa stavkom 9. točaka (e) do (h), nadležna porezna tijela utvrđuju obveznike PDV-a primjenom stavka 7.a na sljedeći način:

[...]

(c) na zahtjev poreznog obveznika, u situaciji iz stavka 9. točke (d), od datuma obavijesti o odluci kojom se obveznika identificira u pogledu PDV-a, na temelju informacija ili dokumenata koje je dostavio porezni obveznik:

1. podnošenje prijave PDV-a koje nisu podnesene u zadanim rokovima;

2. podnošenje obrazloženog zahtjeva kojim se porezni obveznik obvezuje podnijeti prijave PDV-a u zakonom predviđenim rokovima;

[...]"

15 Prema članku 156.c stavku 10. istog zakona:

„Porezni obveznici čiji je identifikacijski broj za PDV poništen u skladu s člankom 153. stavkom 9. točaka (a) do (e) moraju podnijeti izjavu u vezi s dugovanim naplaćenim porezom koji se, u skladu s člankom 11. stavcima 1.a i 1.c, mora platiti do 25. u mjesecu koji slijedi nakon mjeseca u kojem je nastala obveza obračuna poreza za izvršenu isporuku robe ili pružanje usluga ili ostvarena stjecanja robe ili usluga za koje su odgovorni za plaćanje poreza, izvršenih tijekom razdoblja u kojem porezni obveznik nema valjani identifikacijski broj PDV-a [...]"

[...]"

Glavni postupak i prethodno pitanje

16 Dobro je identificiran u pogledu PDV-a u Rumunjskoj za razdoblje od 13. srpnja 2011. do 31. srpnja 2012.

17 Dobro je propustio poreznoj upravi podnijeti prijavu PDV-a za četvrto tromjesečje 2011. i prvo tromjesečje 2012. godine, što je dovelo do poništenja njegove identifikacije u pogledu PDV-a od 1. kolovoza 2012.

18 Od 1. kolovoza 2012. do 31. srpnja 2013. Dobro je nastavio izdavati račune s iskazanim PDV-om a da nije podnio odgovarajuće prijave PDV-a.

19 Dobro je 30. siječnja 2014. podnio prijave PDV-a za četvrto tromjesečje 2011. i prvo i drugo tromjesečje 2012. godine.

20 Nakon poreznog nadzora provedenog između 1. srpnja i 4. kolovoza 2015., porezna uprava izdala je porezno rješenje kojim je društvu Dobro naložila isplatu, među ostalim, iznosa od 183 301 rumunjskog leja (RON) (oko 39 982 eura) u vezi s PDV-om koji je naplaćen za razdoblje tijekom kojega nije bilo identificirano u pogledu PDV-a (u daljnjem tekstu: porezno rješenje).

21 Dobro je zatražio odbitak u iznosu od 123 266 leja (oko 26 887 eura) od zahtijevanog iznosa PDV-a plaćenog za robu i usluge koje je koristio radi pružanja pravnim osobama usluga koje odgovaraju cilju njegova poslovanja za razdoblje tijekom kojega nije bio identificiran u pogledu PDV-a, a što je porezna uprava odbila.

22 Dobro je protiv poreznog rješenja i odbijanja njegova zahtjeva za odbitak podnio upravnu tužbu, koja je odbijena.

23 Dobro je pred Tribunalulom Constanța (Okružni sud u Constanți, Rumunjska) podnio tužbu protiv, među ostalim, poreznog rješenja, koja je također odbijena.

24 Dobro je protiv presude Tribunalula Constanța (Okružni sud u Constanți) podnio žalbu Curtei de Apel Constanța Constanța (Žalbeni sud, Rumunjska), sudu koji je uputio zahtjev za prethodnu odluku.

25 Sud koji je uputio zahtjev ističe da je, u skladu s člankom 273. Direktive 2006/112, cilj toga što poreznom obvezniku nije priznato pravo na odbitak PDV-a koji je kao pretporez plaćen radi

obavljanja njegovih djelatnosti i, istodobno, nametnute mu obveze plaćanja PDV-a naplaćenog u vezi s uslugama koje je pružio, iako više nije bio identificiran u pogledu PDV-a, suzbijanje izbjegavanja plaćanja poreza. Međutim, dvoji o sukladnosti takve odredbe s temeljnim načelom prava na odbitak.

26 U tim je okolnostima Curtea de Apel Constanța (Žalbeni sud u Constanți) odlučila prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Trebaju li odredbe članaka 167., 168., 169., 179., članak 213. stavka 1., članak 214. stavka 1. točke (a) i članak 273. Direktive [2006/112] tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis kojim se, u okolnostima poput onih u glavnom postupku, poreznom obvezniku, čija je registracija za potrebe PDV-a poništena, nalaže da državi plati PDV koji je naplaćen u razdoblju u kojemu je identifikacijski broj za PDV bio poništen a da mu se pritom ne priznaje pravo na odbitak PDV-a koji se odnosi na stjecanja ostvarena u tom razdoblju? ”

O prethodnom pitanju

27 Svojim prethodnim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li Direktivu 2006/112 tumačiti na način da joj se protivi nacionalni propis, poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, kojim se poreznoj upravi omogućava da poreznom obvezniku odbije priznati pravo na odbitak kada je njegova identifikacija u pogledu PDV-a poništena jer je propustio u zakonskom roku podnijeti prijave PDV-a za određeno razdoblje.

28 Najprije valja podsjetiti da je pravo poreznih obveznika da od PDV-a koji su obvezni platiti odbiju ulazni PDV koji moraju platiti ili koji su platili za robu koju su stekli i usluge koje su primili temeljno načelo zajedničkog sustava PDV-a uspostavljenog zakonodavstvom Unije (presuda od 19. listopada 2017., Maks Pen, C-101/16, EU:C:2017:775, t. 35. i navedena sudska praksa).

29 Kao što je Sud više puta naglasio, pravo na odbitak iz članka 167. i sljedećih u Direktivi 2006/112 čini sastavni dio mehanizma PDV-a te se ono, načelno, ne može ograničiti. To nije, to se pravo odmah ostvaruje za sve poreze koji su teretili ulazne transakcije (presuda od 19. listopada 2017., Paper Consult, C-101/16, EU:C:2017:775, t. 36. i navedena sudska praksa).

30 Svrha je sustava odbitaka u cijelosti rasteretiti poduzetnika tereta PDV-a, dugovanog ili naplaćenog u okviru svih njegovih gospodarskih djelatnosti. Stoga zajednički sustav PDV-a jamči neutralnost oporezivanja svih gospodarskih djelatnosti, ma kakvi bili njihovi ciljevi ili rezultati, pod uvjetom da navedene aktivnosti i same načelno podliježu PDV-u (presuda od 19. listopada 2017., Paper Consult, C-101/16, EU:C:2017:775, t. 37. i navedena sudska praksa).

31 Dakle, sukladno ustaljenoj sudskoj praksi, temeljno načelo neutralnosti PDV-a zahtijeva da se odbitak pretporeza odobri ako su ispunjeni materijalni zahtjevi, čak i ako porezni obveznik nije udovoljio određenim formalnim zahtjevima (presuda od 28. srpnja 2016., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, t. 45.).

32 To nije, identifikacija u pogledu PDV-a, predviđena člankom 214. Direktive 2006/112, kao i obveza poreznog obveznika da prijavi početak, promjenu ili prestanak svojih djelatnosti, predviđena člankom 213. te direktive, samo su formalni zahtjevi u svrhu nadzora koji ne mogu dovesti u pitanje, među ostalim, pravo na odbitak PDV-a ako su ispunjene materijalne pretpostavke nastanka tog prava (presuda od 9. srpnja 2015., Salomie i Oltean, C-183/14, EU:C:2015:454, t. 60.).

33 Stoga, među ostalim, porezni obveznik PDV-a ne smije biti spriječen u izvršavanju svojeg prava na odbitak zbog toga što prije upotrebe robe stečene u okviru svoje oporezovane djelatnosti

nije identificiran kao porezni obveznik PDV-a (presuda od 21. listopada 2010., Nidera Handelscompagnie, C-385/09, EU:C:2010:627, t. 51.).

34 Osim toga, Sud je zaključio da činjenica da se to što porezni obveznik nije poštovao obvezu obračunavanja i prijave sankcionira odbijanjem prava na odbitak očitog prekoračnje ono što je nužno za postizanje cilja osiguranja pravilne primjene tih obveza jer pravo Unije ne sprečava države članice da prema potrebi propišu novu kaznu ili financijsku sankciju proporcionalnu ozbiljnosti povrede (presuda od 9. srpnja 2015., Salomie i Oltean, C-183/14, EU:C:2015:454, t. 63.).

35 Drukčije bi bilo ako bi povreda takvih formalnih zahtjeva za ukinak imala sprečavanje iznošenja vrstog dokaza da su materijalni zahtjevi bili ispunjeni (presuda od 28. srpnja 2016., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, t. 46. i navedena sudska praksa). Naime, odbijanje prava na odbitak više ovisi o nepostojanju potrebnih informacija na temelju kojih je moguće utvrditi jesu li ispunjeni materijalni zahtjevi nego o nepoštovanju formalnog zahtjeva (vidjeti u tom smislu presudu od 11. prosinca 2014., Idexx Laboratories Italia, C-590/13, EU:C:2014:2429, t. 44. i 45.).

36 Isto tako, pravo na odbitak može se odbiti ako se, s obzirom na objektivne elemente, utvrdi da se na to pravo poziva radi utaje ili zlouporabe (presuda od 19. listopada 2017., Paper Consult, C-101/16, EU:C:2017:775, t. 43.).

37 U ovom slučaju, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje s jedne strane proizlazi da je do poništenja identifikacije društva Dobre u pogledu PDV-a, u skladu s člankom 153. stavkom 9. točkom (d) Zakona br. 571/2003, došlo zbog toga što taj porezni obveznik nije u zakonski predviđenom roku podnio svoje prijave PDV-a za četvrto tromjesečje 2011. i prvo i drugo tromjesečje 2012. godine. S druge strane, navedeni porezni obveznik nije podnio takve izjave od kolovoza 2012. do srpnja 2013., iako je nastavio izdavati račune s iskazanim PDV-om, zbog čega mu tijela porezne uprave za to razdoblje nisu priznala pravo na odbitak PDV-a.

38 S obzirom na razmatranja navedena u točki 35. ove presude, na sudu je koji je uputio zahtjev da provjeri raspolaže li porezna uprava potrebnim podacima kako bi utvrdila jesu li ispunjeni materijalni zahtjevi koji otvaraju pravo na odbitak PDV-a koji je Dobre platio kao ulazni porez, bez obzira na nedostatke u pogledu formalnih zahtjeva koji mu se stavljaju na teret.

39 U tom smislu valja podsjetiti da iz članka 168. točke (a) Direktive 2006/112 proizlazi da je za ostvarivanje prava na odbitak, s jedne strane, potrebno da zainteresirana osoba bude „porezni obveznik” u smislu te direktive i, s druge strane, da robu i usluge na kojima temelji navedeno pravo porezni obveznik upotrebljava u svrhe vlastitih izlaznih oporezovanih transakcija i da ulaznu isporuku te robe ili tih usluga izvrši drugi porezni obveznik (vidjeti u tom smislu osobito presude od 22. listopada 2015., PPUH Stehcemp, C-277/14, EU:C:2015:719, t. 28. i od 19. listopada 2017., Paper Consult, C-101/16, t. 39.).

40 U svakom slučaju, Sud je presudio da čak i ako neispunjenje formalnih obveza ne sprečava iznošenje nepobitnog dokaza da su materijalni zahtjevi koji otvaraju pravo na odbitak ulaznog PDV-a ispunjeni, na temelju takvih okolnosti može se utvrditi postojanje slučaja najlakše utaje poreza, u kojemu porezni obveznik namjerno propusti ispuniti formalne obveze koje ima kako bi izbjegao plaćanje poreza (presuda od 28. srpnja 2016., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, t. 55.).

41 To nije, nepodnošenje prijave PDV-a koja omogućuje primjenu PDV-a i nepostojanje nadzora porezne uprave mogu spriječiti pravilnu naplatu poreza i, stoga, dovesti u pitanje pravilno funkcioniranje zajedničkog sustava PDV-a. Slijedom toga, pravo Unije ne sprečava države članice da takve povrede smatraju utajom poreza i da u takvom slučaju odbiju ostvarenje prava na odbitak (vidjeti u tom smislu presudu od 28. srpnja 2016., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, t.

56.).

42 S obzirom na ta razmatranja, članke 167. do 169., članak 179., članak 213. stavak 1., članak 214. stavak 1. i članak 273. Direktive 2006/112 treba tumačiti na način da im se ne protivi nacionalni propis, poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, kojim se poreznoj upravi dopušta da poreznom obvezniku odbije pravo na odbitak PDV-a kad se utvrdi da, zbog povreda koje je učinio, porezna uprava nije mogla raspolagati potrebnim podacima kako bi utvrdila da je porezni obveznik ispunio materijalne zahtjeve koji otvaraju pravo na odbitak ulaznog plaćenog PDV-a ili da je potonji djelovao s namjerom prijevare kako bi stekao to pravo, a što mora provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

Troškovi

43 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (deseto vijeće) odlučuje:

članke 167. do 169., članak 179., članak 213. stavak 1., članak 214. stavak 1. i članak 273. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da im se ne protivi nacionalni propis, poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, kojim se poreznoj upravi dopušta da poreznom obvezniku odbije pravo na odbitak poreza na dodanu vrijednost kad se utvrdi da, zbog povreda koje je učinio, porezna uprava nije mogla raspolagati potrebnim podacima kako bi utvrdila da je porezni obveznik ispunio materijalne zahtjeve koji otvaraju pravo na odbitak ulaznog plaćenog poreza na dodanu vrijednost ili da je potonji djelovao s namjerom prijevare kako bi stekao to pravo, a što mora provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

Potpisi

* Jezik postupka: rumunjski